

Morgenen tidlig havde forladt Skibet ved Fjordmundingen.

Han fik den bedste Modtagelse ikke alene af Hofjægermesterinden og hendes Søster, Baronessen, som endnu opholdt sig der paa Besøg, men ogsaa af selve Hofjægermesteren, som netop havde modtaget Meddelelse om, at han havde vundet en Proces om en Vejgrøft. Det gik ikke ofte paa, at Hofjægermesterens Retstrætter fik et for ham saa gunstigt Udfald; derfor grebes han ved en saadan Lejlighed af det drabeligste Overmod.

For straks at sætte Per ind i Processens vidtløftige Forhistorie førte han ham ind i sin Stue, hvor han benyttede Øjeblikket til at fortælle ogsaa om de andre tre Sagsanlæg, han havde vundet i sit Liv, og hvoraf det ene efter hans Fremstilling drejede sig om et saa enestaaende mærkværdigt og indviklet Retstilfælde, at Højesteret havde voteret i Sagen samfulde tre Dage.

Per var glad ved at faa Lov til at sidde ganske tavs med sine egne Tanker, der stadig fulgte Moderens Kiste.

Hofjægermesteren, der ikke var vant til at have en saa taalmodig Tilhører, betroede bagefter sin Kone, at han fandt hendes unge Ven meget tiltalende. Da Per ved Middagsbordet bragte Tiden for sin Afrejse paa Tale, var Hofjægermesteren næsten den, der ivrigst søgte at overtale ham til at slaa sig lidt til Ro paa Kærsholm nu, da Sommeren endelig var kommen.

Per var ikke svær at friste. Han følte slet ingen Længsel efter København. Og — tænkte han — hvor skulde han vel kunne finde et bedre egnet Sted til at gennemstride den aandelige Krise, hvis Komme han havde forudført? Han havde faaet et roligt og smukt Værelse i en Sidefløj af Hoved-